

sin Tro paa Viljekraften! . . . Og for mit Hjerte skal De ingen Bekymringer gøre Dem. Det holder nok!»

»Ligemeget, Hr. Sidenius,« sagde Philip Salomon næsten bydende. »Jeg kan ikke tillade, at De løber ved Siden af Vognen.«

»De har Ret! Det er ogsaa bedst, at jeg tager et Forspring . . . Paa Gensyn!«

Og idet han trykkede Hatten ned paa Hovedet, foer han frem i fuldt Løb og var faa Øjeblikke efter ude af Syne, — skjult af Taagedisen.

»Det er dog virkelig for galt!« mumlede Salomon, højrød af Vrede, og gav Hestene et Rap for at indhente ham.

Men nu tog hans Kone Ordet. Med sin sædvanlige Sindsro og egentlig ganske tilfreds med dette Udfald af det truende Sammenstød lagde hun Haanden paa sin Mans Arm og sagde:

»Philip, — du behøver vist ikke at anstrenge Hestene. Hr. Sidenius har aabenbart ikke befundet sig rigtig vel paa Køreturen, og han har da — paa sin egen Maade — taget Anledning til at forlade os. Han har jo ogsaa herfra den korteste Vej til Stationen, naar han skraaer ind imod Skoven.«

Der var virkelig adskilligt, der kunde tale for Rigtigheden af hendes Forklaring, med hvilken man da ogsaa slog sig til Ro. Skønt Hestene stadig gik stærkt paa, havde man efter adskillige